

Aha! Tv

Tento výtisk je samostatně neprodejný

Aichmajerová & spol.

**Kde se sluní
sexy krásky**

Gabriela Vránová

**Ke štěstí mi
chybí jen vnouče**

Gabriela Vránová je velmi šarmantní a usměvavá dáma.

Gabriela Lidi být

Herečku Gabrielu Vránovou (68) jsem navštívil právě v den, kdy se od lékařů dozvěděla velmi příznivou zprávu. Její zdravotní stav, problémy se srdcem, se hodně zlepšil. Když nás pak vyrušilo pípnutí mobilního telefonu, sdělila mi omluvně: „To píše Andrejka, má skoro snacha. Je ráda, že mi to u doktora tak dobře dopadlo.“ V té chvíli mi došlo, že mluví o známé operní pěvkyni Andree Kalivodové (30), partnerce svého syna, režiséra Ondřeje Kepky (37). A tak jsme touto příhodou začali naše povídání...

Jiří LANDA

I Už jste přemýšlela, jaká budete tchyně?

„Jedna věc je, jakou bych chtěla být, a druhá, jakou se ve skutečnosti nakonec doopravdy stanu. Věřím, že rozhodně nebudu »blbá« tchyně, ale naopak ta moudrá a laskavá. Nerada bych mladým do jejich vztahu moc mluvila, protože to většinou nepřináší nic dobrého. Zároveň si ale uvědomuji, jak impulzivně se občas dovedu chovat, takže určitě někdy udělám třeba i úplnou pitomost, která mě bude vzápětí mrzet. Naštěstí to snad moji

Vránová:

„já už chci babička!“

nejbližší už za ta léta odpozorovali, tak mi, jak doufám, nějaký ten malý prořešek odpustí.“

■ Pamatujete si na okamžik, kdy vám Ondra Andreu představil?

„Samozřejmě, a také si vzpomínám, jak velice napjatá jsem před tímto setkáním byla. S manželem jsme totiž o jejich vztahu dlouhou dobu nevěděli. Nejdřív mě sice napadlo, zda si Ondra nevzal přece jen trošku velké »sousto«, ale na druhé straně se mi Andrea hned od první chvíle líbila. Je to totiž obyčejná, fajn holka, které úspěch nevlzl do hlavy. A to se mi líbí. Myslím, že si i právě proto docela rozumíme.“

■ Plánuje se už tedy svatba?

„Jé! Kdyby to záleželo na mně, já bych plánovala, jenže copak mohu do něčeho takového zasahovat?! Navíc ani přesně nevím, jak si svoji budoucnost představují oni sami. Ondra je režisér, Andrea operní pěvkyně a obě tato povolání jsou velice časově náročná. Každý z nich chce dělat svoji práci na vysoké úrovni a je tedy dost těžké se rozhodnout, zda si už pořídít rodinu či nikoliv. Ale já bych už nějaké to vnuče ráda držela v náručí.“

■ Takže se už na roli babičky těšíte?

„Strašně moc! Jenom aby byla... Opravdu, teď to říkám naprosto vážně. Velmi ráda bych se této nádherné

»funkce« jednou dožila, což však nechci jen kvůli sobě. Hlavně tím myslím na syna a na to, aby náš rod dostal řádného pokračovatele. Také by mi bylo líto, kdyby Ondra ztratil možnost být jednou na svého potomka hrdý. Tento pocit totiž s manželem právě prožíváme a věřte mi, je to něco úžasného.“

■ Hodláte své vnučky pořádně hýčkat?

„Ne! Malé děti mám sice ráda, ale rozmazlovat je rozhodně nebudu. Kolegyně, včetně Jiřinky Bohdalové, mi ale tvrdí, že po narození vnučete tento názor záhy změníte. Uvidíme. Možná na tom něco opravdu je... Třeba pak budu z toho malého caparta celá »paf« a vrhnu se do rozmazlovací strategie na plný úvazek.“

■ Ondra má k dobře fungujícímu vztahu celkem dobře nakročeno. Vy sama jste vdaná bezmála čtyřicet let...

„To je možné... Jenže nesmíte zapomenout na fakt, jak velmi specifickou má Ondra profesi. Můj manžel je středoškolským profesorem matematiky, který si mohl v tomto poměrně nelehkém zaměstnání alespoň vybudovat určitou pravidelnost, kdežto Ondrovo povolání mu žádnou takovou stálost nikdy nezajistí. Skloubit práci režiséra s manželstvím tedy určitě nebude lehké. To

S manželem Jiřím Kepkou příští rok oslaví čtyřicetileté výročí společného života.

se ale netýká pouze jeho. S podobným problémem se v současné době potýká spousta mladých lidí a já jim tuto situaci vůbec nezavídím, protože to častokrát opravdu nemají moc jednoduché.“

■ Kde jste s manželem našli recept na dlouhověkost manželství?

„Odpověď není snadná, žádný takový recept neexistuje. Po dlouhém hledání mi bylo kdysi dopřáno nalézt člověka, o němž jsem byla přesvědčena, že by byl dobrým otcem. Imponovaly mi i jeho názory na život, uznávané hodnoty a v neposlední řadě i spolehlivost. Teď už mohu říci, že jsem se nezmýlila. V tom

to směru mě v životě potkalo veliké štěstí.“

■ Jakými dalšími přednostmi vás ještě upoutal?

„Kromě již těch zmiňovaných i maximem tolerance, nadhledem, vnitřní noblesou a tím, že mi dokázal dát životní oporu. A možná i proto si velmi přesně vzpomínám na naše první setkání, které se odehrálo na Silvestra. Po skončení odpoledního představení v Divadle na Vinohradech mě tehdy můj kolega Jaroslav Kepka pozval k sobě domů na oslavu, kde jsem se nejdříve seznámila se svou budoucí tchyní - paní doktorkou Kepkovou. Bezvadně jsme si popovídaly a po-

pokračování ze stran 4 a 5

sléze mi byl představen i Jiří. Už tenkrát nám bylo spolu hezky a příjemně. Náš vztah se začal postupně zintenzivňovat a v roce 1968 jsme ho na Svatého Mikuláše v kostele Svatého Mikuláše posvětili manželstvím. V té době se zrovna dotočil seriál Sňatky z rozumu, a tak na svatbě nechyběli ani pan režisér František Filip a kameraman Vladimír Opletal, čehož jsem si moc považovala."

Jak jste dovedla skloubit role herečky, manželky a později i maminky?

„Těžko, ale šlo to. Nikdy jsem to však nijak výrazně neřešila, protože se s tou situací ani nic moc dělat nedalo. Po různých peripetiích, kdy jsem například čtyři a půl roku bydlela v dílnách Divadla na Vinohradech, mi díky přímluvě tehdejšího ředitele Františka Pavlíčka přidělili dvougarsoniéru. Když mi pak toto rozhodnutí na tehdejším národním výboru s konečnou platností potvrdili, rozbrečela jsem se radostí. Do bytečku na Pankráci jsme se tedy nastěhovali už společně s Jiřím a za rok se nám narodil syn. No, a protože jsme chtěli, aby měl svoji vlastní místnost, »darovali« jsme mu naši ložnici a sami bydleli v obýváku, kde častokrát přespávala i moje tchyně. Paní Kepková nám totiž s hlídáním Ondry hodně pomáhala. Já po příchodu z divadla ještě v noci žehlila, vařila a dělala nejrůznější domácí práce, které tam na mě čekaly. Možná se teď při čtení těchto řádek bude každý druhý mladý člověk trást hrůzou a říkat si, jak to mohli proboha v takových podmínkách vydržet?! Já však na tu dobu přes to všechno vzpomínám opravdu docela ráda."

Není vám líto, že Ondra zůstal jedináčkem?

„Občas to bylo líto Ondrovi, nám ne. Tedy lépe řečeno - jednou na dovolené v Rumunsku jsem o druhém dítěti začala vážně přemýšlet a se svými úvahami se svěčila Jirkovi, který mi tehdy odpověděl: Gábinko, já

bych druhé dítě měl strašně rád, ale podívej se, kolik toho máš na starosti. Měl pravdu. Také mi bylo jasné, že bychom už ani paní Řepkovou nemohli tolik »využívat«. Jí jsem ale dodnes vděčná za to, že se o Ondru tak pečlivě starala a že díky ní nikdy nepoznal, co je to být sám."

Nevadila manželovi vaše přílišná zaměstnanost?

„Říkám na rovinu, že to by mohlo vadit snad jen primitivovi. Pravdou ale je, že jsem se vždycky snažila všechno zvládat tak, aby se podobnými myšlenkami můj muž nemusel zabývat, což asi také není úplně dobře. Maminka mi kdysi dávala radu: Opovaž se manželovi ukázat, že všechno umíš! Jenže já se toho nikdy nedržela, protože mě všechny ty »rodinné« práce naplňovaly velkou radostí."

Hovořila jste o vlastnostech svého manžela, které vás na něm kdysi upoutaly. Zůstaly mu dodnes?

„Svůj názor na něj jsem za celá ta léta nezměnila. Je stále velmi tolerantní, zajímá se o mé zdraví, které mě v poslední době trochu zlobí, a snaží se mi pomáhat. Já si proto nikdy nepřestanu uvědomovat, jak krásné je mít vedle sebe člověka, na něhož se můžete stoprocentně spolehnout. Takové štěstí má jen málokterá žena."

Váš syn se před kamerou objevil už v sedmi letech. Tehdy jste si spolu zahráli v televizní inscenaci Tetička...

„A můžu vám s jistotou říci, že to alespoň pro mě byly strašné nervy! Ondru už tenkrát zajímaly kamery, pořád něco zkoumal, na něco se ptal a já byla za něj kvůli jeho životu strašně nervózní. Neustále jsem ho hlídala a dávala pozor, aby nerušil. Po odvysílání inscenace nás pak čekalo jedno milé překvapení. Všude totiž psali, že byl malý Ondřej Kepka díky své bezprostřednosti a vnímavosti ze všech nejlepší. Dodnes mě

Na své terase si herečka vždy skvěle odpočine.

nepřestane udivovat to, že se už jako sedmiletý snažil cíleně vytvářet svoji roli."

Přáli jste si, aby se v budoucnu věnoval herectví?

„To ne, ale ani jsme mu v tom nikdy nebránili. A přestože o něj stáli na konzervatoři, rozhodl se pro studium na gymnáziu. Bavila ho totiž matematika a přírodní vědy. Ztratil tak zbytečně bezprostřední kon-

takt s filmovým prostředím a vlastně i čtyři roky života, čehož možná později trochu litoval, protože se nakonec přece jen rozhodl jít na DAMU. K tomu si ještě po vystudování herectví přibral i obor filmové a divadelní režie. Dokonce jsem už měla tu možnost s ním na dvou jeho projektech pracovat. Poprvé to bylo v bakalářském filmu Dívka se zázračnou pamětí a podruhé při natáčení pohádky Zakletá třináct-

V televizním filmu Tetička spolu s malým Ondrou a Jaroslavem Satoranským...

...v divadelní hře Lo Stupendo, v níž hraje nejen v Divadle U hasičů...

...s Milošem Kopeckým v seriálovém cyklu Trapasy...

...ze seriálu My všichni školou povinni...

ka. Zjištění, že si vyhovujeme i jako herečka a režisér, bylo velmi potěšující."

Během své herecké kariéry jste se určitě setkala se spoustou zajímavých lidí. Ke kterému kolegovi jste však měla nejbližší?

„K Edovi Cupákoví, s nímž jsem velice často spolupracovala v dabingu, televizi a ve filmu. Byl to nejen fantastický kolega a herec, ale i velmi jemný člověk. Měla jsem ho výjimečně ráda a vždycky se těšila na naše další setkání.“

Jak v té době lidé vnímali jeho homosexualitu?

„On s tím uměl zacházet tak dokonale, že to snad ani nikomu vadit nemohlo. Mezi mým okruhem známých jsem nikdy nepotkala člověka, který by se o něm hanlivě vyjádřil. A jak tehdy lidé pohlíželi na homosexualitu globálně? Podle toho, jak kdo byl či nebyl hloupý. To je přece známá věc, přetrvávající dodnes. Jsou lidé, kteří to nepochopí nikdy, a pak ti, kteří jsou tolerantnější a vnímavější. Dnešní společnost v chápání této jinakosti již značně pokročila, jenže bohužel, podle mého mínění, někdy až moc.“

Co tím máte přesně na mysli?

„Někdy mi připadá, že se homosexualita upřednostňuje. Nechápu, proč se neustále dokola probírá, zda je ten či onen člověk homosexuál. Nechme to tak a nemluvme pořád o tom tolik. Vždyť dneska se skoro o každém třetím člověku dočtete, že má homosexuální sklony, a mně připadá, že to začíná být až jakousi předností. Jestliže se mají dva takoví lidé rádi, je to v pořádku, ale nemusí se snad jen kvůli tomu vyzdvihovat a říkat, jak velkou měli svatbu, a probírat nejrůznější detaily...“

Ale tak se mluví přece i o svatbě heterosexuálních párů...

„Ano, to je pravda. Nezlobte se, ale já si přesto stále myslím, že Bůh stvořil muže a ženu k tomu, aby tvořili pár k zajištění pokračování života - tedy, aby měli děti. Jsem pro registrované

Syn Ondřej Kepka se svou přítelkyní, operní pěvkyní Andreou Kalivodovou

partnerství, ale nemám ráda, když se z podobných věcí dělá velká oslavná show. Možná jsem v tomto směru zůstala, ale tak to prostě cítím.“

V těchto dnech je to přesně 45 let, kdy jste podepsala smlouvu s Divadlem na Vinohradech a vstoupila do trvalého angažmá. Co pro vás tato scéna znamená?

„Druhý domov. Chodím na všechny premiéry a často si tam zajdu popovídat i s kolegy nebo s garderobiérkami. Teď mi byla divadlem nabídnuta benefice, která se bude hrát v prostoru nové zkušebny. Moc se na tu práci těším. Touto inscenací tedy oslavím své divadelní narozeniny v rámci jubilejní sté sezóny od otevření našeho krásného divadla.“

Takže se po několika letech do »svého« divadla vracíte?

„Ale já z něj nikdy neodešla! Opravdu! A také nikdy neodejdu...“

Zklamalo vás někdy herectví?

„To ani ne, ale mnohokrát jsem o jeho smyslu hodně pochybovala - to při-

znávám. Nejčastěji se tyto stavy dostavovaly v době totality, zvláště v momentech, kdy jsme museli hrát v angažovaných sovětských hrách.“

V jakém největším nesmyslu jste si zahrála?

„To bylo něco neskutečně úžasného! (nadšeně) Ta věc se jmenovala Služební cesta a já v ní hrála se Svátou Skopalem. Už ani nevím, kdo z nás představoval psychologa a kdo sociologa. Víím jen, že tyto dvě postavy byly sovětským autorem vyslány do jakési továrny na psychologický výzkum. V první scéně jsme tedy my dva vcházeli na jeviště, kde nás vítal předse-

da stranice organizace, ředitel továrny a vedoucí ROH. Na »Služebku« nikdo z herců asi už nikdy nezapomene, stejně tak jako na nejhezčí představení této inscenace, při kterém vypadla elektřina, a tak se nehrálo. Pak si vzpomínám ještě na jeden podobný blábol, v němž jsem sice neúčinkovala, zato v něm excelovala Tonička Hegerlíková, která hrála mluvící skříň!“ (směje se).

Svatební fotografie z kostela Svátého Mikuláše

Usměvavý, maličký Ondra a šťastná maminka

V současné době zahtily televizní obrazovky seriály nejrůznějšího druhu. Uvidíme vás také v nějakém?

„Ale to není otázka na mě... Možná bych mohla být hrdá na to, že jsem tomuto trendu nepropadla, ale tím zároveň neříkám, že jsou všechny seriály špatné. Naopak. Myslím, že některé díly Ulice nebo Ordinance jsou opravdu povedené. A kdo ví?! Třeba do některého z nich za čas vstoupí další nová velká postava...“

A co třeba pokračování seriálu My všichni školou povinni? Šla byste do takového projektu?

„Ale tam bych už hrála starou paní učitelku Hajskou, která je dávno vyléčená, moudrá a krásná, jako byla v době, kdy do učitelského sboru nastupovala, protože si nakonec uvědomila, že tak těžké povolání, jako je kantořina, nemůže dělat každý...“

Za svůj profesní život jste si zahrála spoustu různých postav. Je role, po které ještě toužíte?

„Tak to vám řeknu naprosto přesně. Právě po té laskavé, moudré tchyni a hodné babičce, o kterých jsme před chvílí hovořili.“

Čtyři a půl roku jsem dokonce bydlela v dílnách Divadla na Vinohradech.

...a s Jaroslavem Moučkou z premiéry divadelní hry Já chci žít znovu.